

பெரியார் என்னும் தத்துவ ஆராய்ச்சியாளர் – பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல என்பது பற்றிய கார்த்திக் ராம் மனோகரன் அவர்களின் வாதம் பற்றிய ஒரு விவாதக் குறிப்பு

தமிழ் காமராசன்



கட்டுரைச் சுருக்கம்:

இந்தக் கட்டுரை, கார்த்திக் ராம் மனோகரன் எழுதிய *Periyar: A Study in Political Atheism* (2022) நூலில் முன்வைக்கப்பட்ட “பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல” என்ற வாதத்தை விமர்சனமுறையில் ஆராய்கிறது. நூலாசிரியர், பெரியாரை “anti-philosopher” எனக் கருதி, அவர் கோட்பாட்டாளர் அல்ல; ஆனால் அவருடைய சிந்தனைகளிலிருந்து கோட்பாடு உருவாகலாம் என வாதிடுகிறார். இதற்கு மாறாக, பெரியாரின் பிரகிருதிவாதம் (1934), தத்துவ விளக்கம் (1947) நூல்களை முன்வைத்து, பெரியார் தத்துவ விசாரணையாளர் என்றும் தத்துவத்தை செயல்பாடாக மாற்றியவர் என்றும் இக்கட்டுரை வலியுறுத்துகிறது.

குறிச் சொற்கள் : பெரியார், திராவிட இயக்கம், கார்த்திக் ராம் மனோகரன், எதிர்ப்புத் தத்துவவாதம், தத்துவ விளக்கம், பிரகிருதிவாதம், தமிழ்ச் சிந்தனை

பெரியார் தத்துவவாதியா என்னும் கேள்வியும் பதிலும்

பெரியாரைப் பற்றி 2022-ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்துள்ள ஆங்கில ஆய்வு நூல் *Periyar: A Study in Political Atheism*. இந்நூலை எழுதியவர் கார்த்திக் ராம் மனோகரன். இவர் திராவிட இயக்கம் பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதி வரும் மிக முக்கியமான இளம் அறிஞர்களில் ஒருவர். இந்நூலின் வாதங்களில் ஒன்றான ‘பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல’ என்கிற வாதம் (2022:29–31) பற்றி இந்தக் கட்டுரையில் கவனம் செலுத்த விரும்புகின்றேன்.

இந்நூலின் ‘The Complete Rationalist as Anti-philosopher’ என்கிற முதலாவது இயலில் ‘Socrates or Rousseau’ என்ற துணைத் தலைப்பின் கீழ், தந்தை பெரியாரை ‘தென்னாசியாவின் சாக்ரடீஸ்’, ‘தமிழ்நாட்டின் ரூசோ’, ‘தமிழ்நாட்டின் வால்டேர்’ என்றெல்லாம் ஒப்புமைப்படுத்திப்

புரிந்துகொள்வதிலும், பாராட்டி உரைப்பதிலும் உள்ள சிக்கல்களை நன்றாக எடுத்துரைத்துள்ளார்.

இதன் பிறகு, ‘பெரியாரை எந்தத் தத்துவ மரபில் வைத்துப் புரிந்துகொள்வது?’ என்றும், ‘அவர் ஒரு தத்துவவாதிதானா?’ என்றும் கேள்வி எழுப்பியுள்ளார். “பெரியார் ஒரு தத்துவவாதியோ அல்லது முறையான சிந்தனையாளரோ அல்ல” என்ற ஆ.இரா. வேங்கடாசலபதியின் கூற்றை உடன்பாடாக மேற்கோள் காட்டி, அடுத்து ‘இன்றைய புலமையாளர்கள் புத்தகம் படித்தவர்கள் என்றால், நான் அனுபவ அறிவு உடையவன்’ (விடுதலை 16 பிப்ரவரி 1967) என்ற பெரியாரின் கூற்றைக் காட்டி, பெரியார் தன்னைக் கல்வி வட்டாரத் தத்துவவாதிகளிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் கொண்டதாக நூலாசிரியர் தனது வாதத்தைத் தொடங்குகிறார். ஆனால்

இந்த இடத்தில் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய ஒரு செய்தி, “இன்றைய புலவர்கள், தமிழ் அபிமானிகள் தியரிடிகல்(Theoretical), புத்தகம் படித்த புலவர்கள் என்றால், நான் (Practical) பிராக்டிகல் (அனுபவ) தமிழ் அறிவு உடையவன்” என்பதே நூலாசிரியர் மேற்கோள் காட்டும் பெரியாரின் கூற்றின் உண்மையான தமிழ் வடிவம். இக்கூற்று பெரியார் கல்வி வட்டார தத்துவவாதிகளை நோக்கி அல்ல, தமிழ்ப் புலவர்களை, தமிழ்ப் பற்றாளர்களை நோக்கிக் கூறியது ஆகும்.

இதன்பிறகு, பெரியார் ஒரு சிந்தனையாளர்தான் என்றாலும், அவருடைய சிந்தனைகளைக் கோட்பாட்டு அளவிலும், தத்துவ அணுகுமுறையிலும் இனிமேல்தான் அணுக வேண்டியுள்ளது என்ற எடுகோளோடு தொடங்குகிறார். இந்த வகையில் 2018-ஆம் ஆண்டு [செப்டம்பர் 29,30ம் தேதிகளில்.] ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகத்தில் நடந்த [‘திராவிட அரசியல் : வரலாற்றுத் தடங்கள்’] கருத்தரங்கில் “பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல” என்று கருத்து தெரிவித்ததாகவும், அக்கருத்தரங்கில் பங்குகொண்ட சில மூத்த திராவிட இயக்க ஆய்வாளர் ‘பெரியார் தத்துவவாதியே’ என வாதிட்டதாகவும் கூறுகின்றார். அங்கு தனது கருத்தை / நிலைப்பாட்டை முறையாக விளக்கவில்லை என்பதற்காக வருந்துவதாகத் தெரிவித்துவிட்டு, ‘பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல’ என்ற தனது கருத்தை விளக்குகிறார். பலவாறான தத்துவம் பற்றிய விளக்கங்களை முன்வைக்கின்றார். இதற்கும் ‘பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல’ என்ற அவரது வாதத்திற்கும் நேரடியான தொடர்பு என்ன என்று விளங்கவில்லை. அவரது வாதத்தை, அவருடைய சொற்களில் பின்வருமாறு மேற்கோள் வழியாகக் காட்ட முடியும்:

தத்துவவாதத்தின் பணி என்பது அரசியலில் மட்டுமில்லாமல், மதம், தத்துவவாதம் ஆகியவற்றிலும்கூட ‘நிலவும் ஒழுங்கு பற்றிய இரக்கமற்ற விமர்சனம்’ ஆகும் எனக் கருதும் தத்துவவாதிகளும் உள்ளனர்

(Marx, Web n. p.; italics in original). உண்மையில், இந்த இரக்கமற்ற விமர்சகரான மார்க்ஸ் ஓர் தத்துவவாதி என டெர்ரி ஈகிள்டன் விளக்கவில்லை; நீட்சே, ஹெய்டேக்கர், அடோர்னோ, பெஞ்சமின், இன்னும் சிலரைப் போன்ற anti-philosopher [இந்தச் சொல்லுக்கு இணையாக, தத்துவச் சிந்தனை எதிர்ப்பாளர் / எதிர்-தத்துவவாதி / எதிர்ப்புத் தத்துவவாதி (கலக தத்துவவாதி) முதலான தமிழ்ச் சொற்களைக் கருதலாம்] என டெர்ரி ஈகிள்டன் விளக்குகிறார். ‘இந்த மனிதர்களுக்கு, தத்துவம் என்பது இந்த விசயம் பற்றியதோ அல்லது அந்த விசயம் பற்றியதோ மட்டுமல்ல; ஆழமான, தீவிரமான விசாரணையை மேற்கொள்ளுதல்’ (5). இந்த எதிர்ப்புத் தத்துவவாதிகள், ஈகிள்டன் குறிப்பிடுவது போல, தத்துவ இயலின் மரபார்ந்த விசாரணைகளைக் கடந்து சென்று, தத்துவ இயலினுடைய ‘நிலைப்பேற்றுப் பகுப்புகளை’ தாக்குகின்றனர் (5). அரிஸ்டாட்டில், கான்ட், ஹெகல் போன்ற தத்துவவாதிகள் அமைப்புமுறைமையைக் கட்டியெழுப்புவவர்கள் என்றால், எதிர்ப்புத் தத்துவவாதிகள் அமைப்புமுறைமையைக் குலைப்பவர்கள். சிந்தனையாளர்களாக அவர்களின் முக்கிய செயல்பாடு, ஏற்புப்பெற்றவற்றைக் கேள்விக்குட்படுத்தி நிராகரிப்பது ஆகும்...

பிரெஞ்சு தத்துவவாதி ஆலன் பட்ஜி குறிப்பிடுகையில், ‘எதிர்ப்புத் தத்துவவாதம் எப்பொழுதும், அதன் தீவிரநிலையில், தத்துவவாதத்தின் புதிய கடமையை அல்லது புதிய கடைமை என்ற வகையில் தத்துவவாதத்தினுடைய புதிய சாத்தியப்பாட்டை அறிவித்தல்’. அதாவது, எதிர்ப்புத் தத்துவவாதம் ஓர் தத்துவவாத முன்னோடுதல் (10). அரசியல் ஆத்திகத்தை விசாரணைக்கு உட்படுத்திய ஓர் எதிர்ப்புத் தத்துவவாதியாகவே பெரியாரை நான் வாசிக்கிறேன். அவர் ஓர் எதிர்ப்புத் தத்துவவாதி, அவரை

தத்துவரீதியாக வாசிக்க முடியலாம்; அவர் கோட்பாட்டாளர் அல்ல, அவரது சிந்தனைகளிலிருந்து ஓர் கோட்பாடு எழுப்பக் கூடும்.

இதுதான் நூலாசிரியரின் வாதம்.

இந்த வாதத்தின் மூலம் ‘பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல’ என்று நூலாசிரியர் எவ்வாறு விளக்குகின்றார் என்பதும் விளங்கவில்லை. ‘பெரியார் எதிர்-தத்துவவாதி. ஆகவே, அவர் தத்துவவாதி அல்ல’ என்ற வாத ஒழுங்கை நூலாசிரியர் வாசகரின் ஊகத்திற்கு விட்டுவிடுகின்றார். அல்லது Periyar was not a philosopher என்ற தொடரையும் Periyar as an anti-philosopher என்ற தொடரையும் சம்ப்படுத்திக் கொள்ளும் வகையில் சொல்வினையாட்டு ஆடுகின்றார். “எதிர்ப்புத் தத்துவவாதிகள் வெறுமனே தத்துவவியல் எதிர்ப்பாளர்கள் அல்ல” என்பது டெர்ரி ஈகிள்டன் கருத்து. “எதிர்ப்புத் தத்துவவாதிகளே ஒருவகை தத்துவவாதிகள்” என்பது ஆலன் பட்ஜூ கருத்து. இந்தக் கருத்துகளை நூலாசிரியர் கருத்தில் எடுத்துள்ளாரா எனவும் தெரியவில்லை.

பெரியார் என்னும் தத்துவ விசாரணையாளர்

இந்த நூலாசிரியர் மேலே கூறிய ‘திராவிட அரசியல்: வரலாற்றுத் தடங்கள்’ கருத்தரங்கில் நானும் பார்வையாளராகக் கலந்துகொண்டேன். ‘பெரியார் தத்துவவாதி அல்ல’ என்ற கருத்தை அங்கேயே மறுத்து பேசினேன். பிறகு அதுபற்றி எழுதிப் பார்க்கவும் செய்தேன். அதில் ஒன்று ‘நவீன தமிழ்ச் சிந்தனையில் தத்துவம் பற்றிய கருத்தாக்கங்கள்: சிங்காரவேலரும் பெரியாரும்’ என்ற கட்டுரை ஆகும். மீண்டும் பெரியார், தத்துவம், வாதம் குறித்த எனது புரிதல்களைப் பின்வருவமாறு ஒழுங்குபடுத்தி, எடுத்துக்கூற முனைகிறேன்.

பெரியார் தத்துவம் பற்றியும், தத்துவ வகையினங்கள் பற்றியும் நிறைய எழுதியுள்ளார்; பேசியுள்ளார். இதில் பிரகிருதிவாதம் (1934), தத்துவ விளக்கம் (1947) ஆகிய இரு

நூல்கள் மிகமிக முக்கியமானவை. இவை இரண்டிலும் அவர் நேரடியாகத் தத்துவம் பற்றி பேசுகின்றார். சித்திரபுத்திரன் என்கிற பெயரில் பெரியார் எழுதிய உரையாடல்களும் சொற்சித்திரங்களும் தமிழ்த் தத்துவச் சிந்தனை பயிற்சி இலக்கியத்தில் மிக முக்கியமானவை.

இவற்றில், சேலம் கல்லூரி தத்துவக் கலைக் கழகத்தில் ஆற்றிய சொற்பொழிவான ‘தத்துவ விளக்கம்’ நூலில், “தத்துவ வாசகத்துக்காகக் கூட்டப்பட்ட கூட்டத்தில் கூட எனது தத்துவத்தை எடுத்துச் சொல்லப் பயப்பட்டால் அல்லது பித்தலாட்டம் செய்தால், நான் என்னையே வெறுத்துக்கொள்ள வேண்டியவனாவேன்” என்ற சுயவிளக்கத்துடனே பேசத் தொடங்குகிறார். இந்த இடத்தில் “எனது தத்துவம்” என்று அவருக்கு ஒரு தத்துவம் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதை வாசகர் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

“தத்துவக் காட்சி, தத்துவ உணர்வு என்பன உண்மை, அதாவது உள்ளதை உள்ளபடி காண்பதும், அறிவதுமாகும். இயற்கை ஞானம் என்றும் சொல்லலாம்... நாம் தத்துவத்தையும் இயற்கையையும் வேறுபடுத்திய காட்சியையும் குணத்தையும் உணர்வையும் கொண்டவர்களாக இருக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட நமக்கு வெறும் பச்சை உண்மை – தத்துவம் என்பது சங்கடமான காட்சியாகவும் கேள்வியாகவும் தான் இருக்கும்... அதனால்தான் தத்துவ விசாரணைக்கும், தத்துவம் அறிவதற்கும் மனிதன் சில பக்குவத்தை அடைந்திருக்க வேண்டும் என்பார்கள்.” இவ்வாறு உள்ளதை உள்ளபடி காணும் காட்சி, உணரும் உணர்வு, அறியும் அறிவு என்பதையே தத்துவம் எனக் கொள்கிறார். தத்துவத்திலிருந்தும், அதாவது உண்மையிலிருந்தும் இயற்கையான தன்மையிலிருந்து வேறுபடுத்திய காட்சியையும் பண்பையும் உணர்வையும் கொண்டிருக்கின்றோம் என்று கூறுகிறார். ஏன் இவ்வாறு இருக்கின்றோம் என்றால், “பச்சை உண்மையான தத்துவம் சங்கடமான காட்சியாகவும் கேள்வியாகவும்” இருக்கின்றது என்று கூறுகின்றார். கடவுள் பற்றிய தத்துவம்,

மதம் பற்றிய தத்துவம், ஜாதி பற்றிய தத்துவம், தேசியம் பற்றிய தத்துவம் எனப் பெரியார் எடுத்துரைத்த தத்துவங்கள் பச்சை உண்மைகள். இவை எல்லாம் இன்றுவரை சங்கடப்படுத்திக் கொண்டுதான் உள்ளன. ஜாதிப் பற்று, மதப்பற்று, தேசியப் பற்று முதலான பற்றுகள், வெறிகள் அடங்கிய பக்குவநிலையும் வந்து சேரவில்லை.

தத்துவத்தைப் பற்றி விவாதிக்கும்போது, தத்துவத்தை ஒரு விசாரணை என்கிறார் பெரியார். அந்த விசாரணைக்கு எதுவொன்றும் விதிவிலக்கு கிடையாது என்கிறார். “ஒரு விஷயத்தைத் தத்துவ விசாரணை செய்ய, முதலில் என்ன, ஏன், எதற்காக, எப்படி, எங்கே, எப்போது என்பன போன்ற கேள்விகளைப் போட்டு திருப்தியான பதில் பெற வேண்டும். தயவு தாட்சண்யமற்ற கேள்வி போடவேண்டும். தத்துவ விசாரணை என்பதும் தர்க்க வாதம் என்பதும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமுடையதாகும்... ‘அதெல்லாம் கடவுள் இஷ்டம், அதைப் பற்றி யாரும் பேசக் கூடாது. இந்த அளவுக்கு ஒப்புக் கொண்டு, மேலால் தத்துவ விளக்கம் பேசவேண்டும்’ என்று சொல்லப்படுமானால் அது வேறு விஷயம். ஆனால் இங்கு நாம் பேசும் விஷயம் விதிவிலக்கே இல்லாமல், அடியில் இருந்தே அதாவது கடவுள் மதத் தன்மையிலிருந்தே தத்துவம் பேசுகிற பேச்சாகும். தத்துவம் என்றால், தத்துவ விளக்கம் என்றால், அதில் கடவுளும் மதமும் சேர்ந்துதான் ஆகவேண்டுமே தவிர, அவைகளை விட்டுவிட முடியாது” என்பது பெரியாரின் வாசகம்.

இவ்வாறு எதையும் விதிவிலக்காகக் கொள்ளாமல், தயவு தாட்சண்யமற்று கேள்விகளை எழுப்பித் தருக்கம் செய்யும், சித்திரப்புத்திரன் என்ற பெயரில் பெரியார் எழுதிய தருக்கச் சித்திரங்கள் புகழ் பெற்றவை. அவர் இதனையே தத்துவ விசாரணை என்கிறார். மேலும், தத்துவ விசாரணை / ஆராய்ச்சி என்றால் என்ன? என்ற கேள்வியையும் கூட பெரியார் எழுப்பத் தவறவில்லை. “தத்துவ ஆராய்ச்சி

என்றால் என்ன? குறளுக்கு மதிப்புரை தந்த ஒரு அறிஞர், ‘பொய்யெல்லாம் பொய்யே ஆயின்; பொய் அல்லாத மெய்யெல்லாம் மெய்யே ஆயின்’ என்ற கருத்துத் தோன்ற, ‘பொய்ப்பால் பொய்யே ஆயின்; பொய்யல்லாத மெய்ப்பால் மெய் ஆயினவே’ என்று பாடினது போல், உண்மையாய் இருக்க முடியாதவையெல்லாம் பட்டாங்கமாய் பொய் ஆகவேண்டும்; மறைய வேண்டும்; உண்மைகள் உண்மை ஆகவேண்டும்; பட்டாங்கமாய் வெளியாகவேண்டும். அப்படி இல்லையானால், அதற்குத் தத்துவ விசாரணை என்ற பெயர், செயல் பொருந்தாது. அப்படி இல்லையானால், அது தத்துவ விளக்கம் என்னும் பேரால் பொய்யை மெய்யாக்குவது என்பதாகத்தான் முடியும். பொய்க்குத் தத்துவம் உதவி செய்வதால், அது பகுத்தறிவுள்ள மனிதத் தன்மை என்பதற்கு மிக இழிவாகும்” என்பது பெரியார் தமிழ்ச் சிந்தனை மரபிற்குத் தத்துவம் பற்றி கொண்டு வந்த புதிய கருத்து ஆகும். அதாவது, தத்துவத்தை வெறும் சிந்தனை என்கிற நிலையிலிருந்து, செயல்பாடாக மாற்றி விடுகின்றார். இது, தத்துவ வரலாற்றில் ஜெர்மன் செவ்வியல் தத்துவ மரபிலிருந்து, “உலகை வியாக்கினம் செய்வதைவிட மாற்றுவதே முக்கியமானது” என்று முறித்த கார்ல் மார்க்சின் தத்துவச் சிந்திப்பிற்கு இணையானது.

மேலே எடுத்துக்காட்டிய பெரியாரின் கூற்றுகளிலிருந்து, தத்துவம் என்பது உள்ளதை உள்ளபடி காணும் காட்சி, உணரும் உணர்வு, அறியும் அறிவு. இதை அடைய ஏன், எப்படி, எதற்கு இப்படியான கேள்விகள் எழுப்பி தருக்கப்பூர்வமாகத் தத்துவ விசாரணை செய்ய வேண்டும். தத்துவ விசாரணை என்பது உண்மையாய் இருக்க முடியாதவையெல்லாம் பட்டாங்கமாய் பொய் ஆக்கும்; உண்மைகளை உண்மை ஆக்கும் செயல்பாடு. பெரியாரின் தத்துவம் விசாரணையாகவும் செயல்பாடாகவும் உருபெருகின்றது. அது செயல்பாட்டையும் தத்துவத்தையும் இணைக்கிறது. தத்துவச் செயல்பாடு, அதாவது

தத்துவ விசாரணை என்னும் முற்றிலும் புதிய விசயத்தை நவீன தமிழ்ச் சிந்தனைப் பரப்பில் அறிமுகம் செய்கிறது. இத்தகைய தத்துவக் கருத்தாக்கத்தின்படி, தத்துவ விசாரணையை மேற்கொண்ட தத்துவவாதியே பெரியார் ஆவார். பெரியாரை டெர்ரி ஈகிள்டனும், ஆலன் பட்ஜூம் கருதிய முறையில் எதிர்ப்புத் தத்துவவாதி எனத் தாராளமாகச் சொல்ல முடியும். ஆனால் நூலாசிரியர் கருதுவது போல தத்துவவாதி அல்லாதவர் என்ற பொருளில் எதிர்ப்புத் தத்துவவாதி சொல்ல முடியாது.

‘பெரியார் முறையான தத்துவவாதியோ சிந்தனையாளரோ அல்ல; தத்துவ ரீதியாக அவரது சிந்தனைகளை அணுகி இனிமேல்தான் கோட்பாட்டை உருவாக்க வேண்டும்’ என்று வாதிடுவது கல்வியாளரின் தற்பெருமை மிக்க கல்விப் புலமைப் பயிற்சி அன்றியே வேறொன்றுமில்லை என தோன்றுகிறது.

துணை நூற்பட்டியல்

1934 பிரகிருதிவாதம் (Materialism) / ஆக்கியோன் ஈ.வெ.இராமசாமி. ஈரோடு: பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக் கழகம்.

1971 தத்துவ விளக்கம் / பெரியார் ஈ.வெ.ராமசாமி. 4ம் பதிப்பு. சென்னை:

பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரசார நிறுவன வெளியீடு.

2021 பெரியாரும் சில தத்துவ விசாரணைகளும் / க. காமராசன். தஞ்சாவூர் : ரிவோல்ட் பதிப்பகம்

2022 Periyar: A Study in Political Atheism / Karthick Ram Manoharan. Orient BlackSwan.

ஆசிரியர் குறிப்பு:

தமிழ் காமராசன் (1985) என்று அறியப்படும் க. காமராசன், ஓர் ஆய்வாளர்; தமிழ்ப் பதிப்புத் துறையில் பணியாற்றும் பதிப்பு-ஆசிரியர்; மொழிபெயர்ப்பாளர். தமிழ் இலக்கியத் துறையில் M.A., M.Phil. பட்டங்களை ஈட்டியுள்ளார். பெரியாரும் சில தத்துவ விசாரணைகளும் நூலின் ஆசிரியர். மணிமேகலையில் பௌத்தத் தருக்கம், திருமந்திரப் பதிப்பு முதலான ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். மா. சிங்காரவேலர் அவர்களின் சுயராஜ்யம் யாருக்கு? நூலுக்கான செம்பதிப்பைப் பதிப்பித்து உள்ளார். ‘தனித்து ஒலிக்கும் குரல் : ஆ.சிவசுப்பிரமணியனின் நேர்காணல்கள்’ நூலைப் பதிப்பித்துள்ளார். தமிழ்ச் சிந்தனை மரபுகள், தமிழ்த் தத்துவ - மத - பண்பாட்டு ஊடாட்டங்கள், சமூகச் சீர்திருத்த இயக்கங்கள் ஆகியவை இருவடைய விருப்பத்திற்குரிய ஆய்வுக் களங்கள் ஆகும்.

